

KAPITOLA 4

Šasta se setkává s Narniany

Z

Z počátku Šasta neviděl v údolí před sebou nic než moře mlhy, ze kterého se vynořovala občas nějaká věžička nebo kupole. Ale jak světla přibývalo a mlha se protrhávala, rozeznával víc a víc. Široká řeka se dělila na dva proudy a na ostrově mezi nimi stálo město Tašbán, jeden z divů světa. Kolem dokola se táhly vysoké hradby střežené tolika věžemi, že je brzo přestal počítat. Za hradbami se z vody zdvihal kopec. Na jeho vrcholu stál tisrokových palác a chrám velikého boha Taše a každý metr svahu mezi hradbami a palácem byl zastavěný budovami – terasa nad terasou, ulice nad ulicí, serpentiny nebo mohutná schodiště lemovaná pomerančovníky a citroníky, střešní zahrady, balkony, hluboká loubí, sloupové kolonády, věže, vížky, cimbuří a minarety. Když konečně z moře vyšlo slunce a veliká postříbřená kupole chrámu se v jeho světle zaleskla, skoro ho to oslnilo.

„Pojď, pojď a nestůj, Šasto,“ pobízel ho neustále Brí.

Na obou březích obklopovalo řeku tolik zahrad, že to nejdřív vypadalo jako les. Teprve po chvíli bylo možné rozpoznat bílé zdi nesčetných domků vykukující zpod stromů a Šasta ucítil příjemnou vůni květů a ovoce. Asi za čtvrt hodiny se dostali dolů mezi zahrady a mohli pokračovat po rovné silnici. Po obou stranách se táhly bílé zdi, přes které se skláněly větve ovocných stromů.

„Panečku,“ prohlásil Šasta s posvátnou úctou. „tady je to krásné!“

„To je pravda,“ souhlasil Brí. „Ale byl bych mnohem radši, kdybychom už byli na druhé straně. Na sever do Narnie!“

Náhle se ozval zvláštní tichý tón, který postupně sílil a sílil, až se zdálo, že se jím rozhoupalo